

Arrest

nr. 234 609 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 3 augustus 2007 in Marokko in het huwelijk met zijn Belgische partner en verkreeg op die basis een visum type D. Hij werd op 9 februari 2008 ingeschreven in het vreemdelingenregister.

1.2. Op 4 juni 2010 trof de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

1.3. Verzoeker diende op 12 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris op 15 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

1.5. Verzoeker diende op 1 februari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 18 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd afgeleverd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep tegen deze beslissingen in zijn arrest van 23 maart 2015 (RvV 23 maart 2015, nr. 141 539).

1.7. Verzoeker diende op 30 oktober 2018 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 6 september 2019 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 16 september 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2018 werd ingediend door :

E.(…) K.(…), M.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Marokko

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 03.08.2007 te Marokko in het huwelijk trad met een Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk vraagt betrokkene een visum type D aan op 29.11.2007, dat ambtshalve wordt afgeleverd. Betrokkene komt in België aan op 03.02.2008 en wordt in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. Op 06.08.2009 wordt de echtscheiding tussen beiden uitgesproken te Marokko en vindt er op 10.03.2010 een negatieve samenwoningcontrole plaats. Op 04.06.2010 wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd daar hij enkel verblijfsgerechtigd was op basis van zijn huwelijk. Uit het dossier blijkt dat betrokkene slechts twee jaar gehuwd was en enkel samenwoonde met zijn echtgenote in de periode van 09.02.2008 tot 06.12.2008. Na de intrekking van zijn verblijfsrecht diende betrokkene nog twee aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis in, die beiden negatief werden afgesloten.

Wat betreft de bewering dat zijn ex-echtgenote ziek werd, dat het huwelijk hierdoor kinderloos diende te blijven, wat de oorzaak van de echtscheiding zou gaan, merken we op dat het hier om een loutere bewering gaat die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien kan dit eventuele feit uit 2009 geen buitengewone omstandigheid vormen die betrokkene momenteel verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds zijn echtscheiding ten laste zou zijn van zijn Belgische zus, mevrouw E.(...) K.(...) N.(...) en zijn schoonbroer. Verzoeker zou volledig financieel afhankelijk zijn van zijn zus en door haar zou in zijn levensonderhoud voorzien worden. Echter, het gaat hier weerom om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Bij huidige aanvraag 9bis wordt geen enkel stuk voorgelegd dat betrekking heeft op zijn zus en haar vermeende financiële ondersteuning. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Bovendien stellen we vast dat betrokkene niet samenwoont met zijn zus en dat er dus geen sprake is van enige gezinscel.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij op geen enkele opvang meer kan rekenen in Marokko en aangewezen is op zijn familie in België. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft (op één zus na, waarmee hij zijn verwantschap niet bewijst) en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn banden met België zo hecht geworden zijn dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bij huidige aanvraag legt betrokkene geen enkel bewijs voor van opgebouwde banden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij België legaal is binnengekomen en dat hij een inspanning geleverd heeft om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt die het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Temeer daar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij nadien geen inspanningen meer leverde om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet gezien betrokkene verkoos om geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 04.06.2010, op 22.01.2013 en op 21.03.2013. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich geïntegreerd zou hebben en dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel bewijs van integratie voorlegt.

(...)"

1.9. De gemachtigde van de minister trof op 6 september 2019 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan ook op 16 september 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer:

Naam, voornaam: E.(...) K.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen: - Zijn verblijf in België (reeds sedert 02.02.2008), - Volledig ten laste van zijn zuster E.(...) K.(...) N.(...) die gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven; - In Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op zijn familie in België - Zijn integratie en kennis van beide landstalen; Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België. Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, zijn zus de Belgische nationaliteit heeft verworven, hij zijn leven alhier heeft uitgebouwd, hij zijn plan kan trekken in beide landstalen en voldoende is geïntegreerd ...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert 02.02.2008.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds sedert 2008 in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in beide landstalen en een zus (E.(...) K.(...) N.(...)) die inmiddels Belg is.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sedert 2008 en hij bij zijn zuster woont, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het IVRK aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de eerste bestreden beslissing een schending zou inhouden van deze verdragsbepaling, die betrekking heeft op het recht op leven en ontwikkeling van ieder kind.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Van een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.5. Het vertrouwensbeginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze haar beoordeling heeft gewijzigd, bijvoorbeeld door terug te komen op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan (RvS 16 juni 2011, nr. 213.886).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.7. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 30 oktober 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin hij de volgende buitengewone omstandigheden inriep:

*“Dat vertoger thans verzoekt om de regularisatie van zijn verblijf om de hierna vermelde redenen :
Dat vertoger deze aanvraag niet kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Marokko daar zelfs een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;
Dat vertoger immers sedert zijn (legale) binnenkomst ononderbroken verblijft in België en sedert zijn echtscheiding ten laste is van zijn Belgische zuster E.(...) K.(...) N.(...) en schoonbroer T.(...) N.(...);
Dat vertoger financieel volledig afhankelijk is van zijn zus en door haar in zijn levensonderhoud wordt voorzien ;
Dat een eventuele(tijdelijke)terugkeer naar Marokko dan ook een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken ;
Dat vertoger in Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op zijn familie in België ;
Dat vertoger dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om van daaruit te verzoeken om de verlenging van zijn verblijf;
Dat vertoger sedert zijn echtscheiding ten laste is van zijn zuster ;
Dat vertoger bij een mogelijke uitwijzing dreigt slachtoffer te worden van een situatie waar zij nooit om heeft gevraagd ;
Dat de banden met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;
Dat vertoger zich intussen heeft geïntegreerd zodat een weigering van verblijf omwille van humanitaire redenen niet aanvaardbaar kan zijn ;
Dat vertoger België legaal is binnengekomen en een inspanning heeft geleverd om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet ;
Dat vertoger zich kan uitdrukken in beide landstalen ;
Dat het in de gegeven omstandigheden dan ook gepast voorkomt dat het verblijf van vertoger zou worden geregulariseerd;
Dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken;
OM DEZE REDENEN BEHAGE HET HET BUREAU,
Het verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren ;
Vertoger toe te laten om in het Rijk te verblijven overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ;
Vertoger in bezit te stellen van de nodige documenten ;”*

2.10. In een eerste middelonderdeel verwijst verzoeker naar zijn gezins- en privéleven waarbij hij wederom een aantal elementen van integratie en zijn hechte bindingen met België bespreekt, waaronder het gegeven dat hij sinds 2008 bij zijn Belgische zus woont. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister in wezen een onzorgvuldig onderzoek van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingeroepen. Betreffende verzoekers argument dat hij ten laste zou zijn van zijn zus wordt in de beslissing immers gesteld dat *“het (...) hier weerom om een loutere bewering (gaat) die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Bij huidige aanvraag 9bis wordt geen enkel stuk voorgelegd dat betrekking heeft op zijn zus en haar vermeende financiële ondersteuning. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien stellen we vast dat betrokkene niet samenwoont met zijn zus en dat er dus geen sprake is van enige gezinscel.”*

Ook op zijn voorgehouden bindingen met België wordt in de eerste bestreden beslissing ingegaan waar wordt gesteld dat *“(…) hier om een loutere bewering (gaat) die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bij huidige aanvraag legt betrokkene geen enkel bewijs voor van opgebouwde banden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt aan dat hij België legaal is binnengekomen en dat hij een inspanning geleverd heeft om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt die het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Temeer daar uit het*

administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij nadien geen inspanningen meer leverde om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet gezien betrokkene verkoos om geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 04.06.2010, op 22.01.2013 en op 21.03.2013. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich geïntegreerd zou hebben en dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel bewijs van integratie voorlegt.”

2.12. Door in zijn middel opnieuw te beweren dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en de elementen uit zijn aanvraag te herhalen, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de pertinente overwegingen uit de eerste bestreden beslissing.

2.13. Het door verzoeker geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In zijn middel gaat verzoeker ervan uit dat de bestreden beslissingen een ongerechtvaardigde inmenging uitmaken in zijn recht op privé- en gezinsleven. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker geen deugdelijke bewijzen heeft aangeleverd dat er een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven bestaat. Er liggen immers geen bewijzen voor van het feit dat hij volledig ten laste zou zijn van zijn Belgische zus, zoals hij beweert, noch van het feit dat hij uitzonderlijk sterke bindingen zou hebben met België. Er kan dus zeker niet zonder meer worden gesteld dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Verzoeker beweert dat een gezamenlijke beoordeling van de ingeroepen elementen wél *“buitengewone omstandigheden”* zouden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er wordt evenwel niet verduidelijkt hoe een gezamenlijke beoordeling tot de conclusie kan leiden dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Voorts is verzoeker het oneens met het standpunt van de gemachtigde van de minister dat integratie-elementen geen *“buitengewone omstandigheden”* uitmaken. Nochtans is het standpunt van de gemachtigde van de minister in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Aangezien verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België. Er kan overigens niet worden ingezien hoe zijn langdurige verblijf in België of zijn bewering dat hij ten laste is van zijn zus hem zou beletten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

2.15. Verzoeker voert verder ook "*Middelen tegen het bevel*" aan. Hierbij betoogt verzoeker dat het bevel louter een gevolg zou zijn van de negatieve beslissing betreffende de aanvraag tot regularisatie. De Raad merkt echter op dat het bevel geen enkele rechtstreekse verwijzing bevat naar de eerste bestreden beslissing en dat zij een eigen juridische en feitelijke grondslag vermeldt, die door verzoeker geenszins wordt betwist of weerlegd en die als motivering afdoende is. De motiveringsplicht vereist niet dat in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de afgewezen regularisatie-aanvraag, zoals verzoeker beweert.

In het bevel wordt vastgesteld dat verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*" waardoor de gemachtigde van de minister op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet in beginsel verplicht is om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar (achterhaalde) rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad van 2012 die betrekking heeft op een 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' die niet kan worden toegepast in verzoekers geval. Bovendien hebben de arresten van de Raad geen precedentswaarde (RvS 2 mei 2013, nr. 223.353).

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zijn in hoofdte van verzoeker geen rechtmatige verwachtingen gecreëerd die niet zouden zijn gehonoreerd zodat het vertrouwensbeginsel in het gedrang zou komen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN